

[Birgith Mogensen]

sker repræsenterer ca. en fjerdedel af alle indsatte i danske fængsler. Alle, som hører radio, ser TV og læser aviser, ved, at de hårde narkomaner røver, raner og begår voldshandlinger for at skaffe penge til dækning af deres narkotikabehov. De videresælger stof for at skaffe til eget forbrug, og på den måde skabes nye narkomaner.

Alle kender mit standpunkt til dette uløste problem, nemlig en narkotikareform, hvori bl.a. langtidsmetadonnedtrapning indgår. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan afkriminalisere hårde narkomaner, og denne behandlingsmetode må også komme indsatte narkomaner til gode. Hvis folketing og regering ikke vil reformere på dette sygdomsbefængte og kriminelle område, tror jeg, vi får brug for mere end tusind nye fængselspladser inden for de næste to-tre år. Pr. dags dato er ca. hver fjerde celle belagt med en narkokriminel. Dette antal vil fortsat stige, hvis man ikke forsøger at helbrede narkomanen, medens han eller hun er straffasoner.

Det er mig ubegribeligt, at den største del af de i den retning bestemmende myndigheder m.fl. fortsat lader 5 være lige og passivt vender ansigtet den anden vej, så snart man går tæt på med hensyn til en nytænkning, som kan revolutionere narkoproblemet positivt. Der reageres heller ikke bemærkelsesværdigt, når man påviser, at 25 pct. af alle straffasonere i dette land er kriminelle narkomaner. I stedet for at starte en behandling, så snart en kriminel narkoman bringes til afsoning, finder man sig i, at illegal narkoandel flourer i vores fængsler som aldrig før.

Jeg vil foreslå, at en meget stor del af de nye stillinger, som nu opslås ledige, besættes af mennesker, som kender til narkomaners psyke og adfærd og deraf følgende resocialisering for kriminelle narkoafsonere.

Til slut: det vil glæde mig, hvis ovennævnte udsagn kan omsættes til handling, således at vi om et par år atter kan undvære de 400 celler, som vi i nær fremtid tager i brug.

Dagsordensforslaget stemmer CD imod.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne takke SF og retsforbundet for, at de har sørget for, at regeringens ønske om en udvidet afsoningskapacitet ikke bare sådan lige smuttede igennem finansudvalget,

men i det mindste gav anledning til en smule debat om de kriminalpolitiske perspektiver, således som vi vist var de første til at opfordre til, og vi skulle da heller ikke have haft noget imod at være medforespørgere her.

Det er ubestrideligt, at der er et akut problem for kriminalforsorgens anstalter. Der er lange ventelister, som let kommer til at virke som en tillægsstraf. Der er overbelægning og dermed utålelige og uanstændige afsoningsforhold, og der er et pres på, som giver helt uantagelige arbejds- og uddannelsesvilkår for personalet.

Ikke desto mindre vil VS modsætte sig den kapacitets- og personaleudvidelse, som regeringen ønsker. Det skyldes, at vi ikke har den mindste tro på, at frihedsstraf gavner nogen eller noget, at vi derfor ønsker, at enhver anledning til at indføre eller eksperimentere med alternativer til frihedsstraf bør benyttes, at vi mener, at en kapacitetsudvidelse er tilbøjelig til at blive varig, og at en udvidelse nu på grund af akutte problemer således reelt vil være en hindring for reformer på dette område.

Hvad det sidste angår, vil jeg henvise til den nylig afgæede – eller måske »gæde« – direktør for kriminalforsorgen, Hans Henrik Brydensholt, som i Politikens kronik for den 5. august i år bl.a. skrev:

»Det er vigtigt at forstå, at der ikke til et bestemt kriminalitetsniveau svarer et eller andet bestemt antal fængselsfanger. Bygges der nye fængsler til erstatning af gamle, viser der sig en klar tendens til, at de nye pladser bliver brugt, uden at den planlagte lukning af de kasserede fængsler faktisk føres ud i livet. Med fanger forholder det sig sådan, at der altid er nok at tage af.«

Man har også her i dag anført, at der er tale om en kraftig stigning i kriminaliteten i de seneste år, og at der derfor er al mulig grund til at tro, at der varigt bliver brug for den udvidede afsoningskapacitet.

Men helt bortset fra at der heri ligger en blokering over for enhver mere vidtgående reform i retning af alternativ kriminalitetsbehandling, er det i sig selv en højst tvivlsom argumentation. Den omtalte stigning, man kan henvise til, findes kun i antallet af anmeldte lovovertrædelser, ikke – eller skal vi sige forløbig ikke – i antallet af afsagte domme. Det seneste femår, som justitsministeriet kunne oplyse os om for en måneds tid siden,